

nu upprepar stötheten inom mig på samma gång kärleken blir mig öfvermåktig. Vill man vaka mig som en köpt vara genom en slags polis-uppsigt och öfvermåktig spioneri, så har jag rätt att försvara min frihet och föra till mina läppar lyckans berusande kalk som så snart, ack så snart för evigt skall ryckas ifrån mig. En gång vill jag åtminstone älska, en gång vill jag åtminstone vara lycklig.

Den eljes så stela och lugna kvinnan var underbart skön i detta upprörda tillstånd och Sarkow kunde icke längre förundra sig öfver sin väns stormande passion.

— Jag hvarken frågar eller dömer min fru, svarade han något förvirrad. Min vän Luiz Antonio älskar er och det är nog för mig.

— Men icke för mig, min herre, utbrast fru von Wartenstein stolt. Jag vill hvarken rodna för er eller för mig själf och allra minst för honom, hvilkens kärlek varit den första solstrålen i mitt lif. Ni måste höra och ni måste döma lika rättvist som jag hoppas och tror att Gud skall döma mig.

Luiz Antonio kastade sig till hennes fötter och betäckte hennes händer med kyssar.

— Jag skall göra hvad som bäst är för er döma, gennådade Sarkow. Jag skall vaka för er och skydda den lycka som himlen unnar mina vänner mot människornas oförsäklighet.

Han sköt till paviljongens dörrar och drog sig tillbaka från allén spanande och lyssnande, medan han alltmitt uppehöll sig i närheten af paviljongen. En gång föreföll det honom som om han sett en ljus fruntimmersklädning skymta fram bakom buskarna på andra sidan allén, men när han skyndade dit, fann han ingenting. Endast på långt håll såg han efter en stund en gestalt hastigt skymta fram på en smal sidogång åt slottet till och snart försvinna. Han vågade icke följa den för att icke aflägsna sig för långt från paviljongen. Då hörd i det samma från slottet ljudet af en klocka, hvilken efter bruket på egendomen angaf middagstimmerna. När han åter närmade sig paviljongen öppnades dörren, Luiz Antonio skyndade ut och sprang raskt fram till sin vän, hvilken han stormande omfamnade, i det han viskade i hans öra:

— Kom, kom! Har du hört klockan? — Det är tecken till att man serverar deruppe. Hon måste genast återvända, för att man icke må komma och söka henne.

Båda gånge sig bakom en häck för att Luiz Antonio ännu en gång skulle få se fru von Wartenstein passera. Efter ett par minuter visade sig också den vackra damen och skred med lugna steg allén fram mot slottet. Hon höll sin bok i handen och gick der så lugn och obesvärad som om hon helt enkelt återvänt från en vanlig promenad. Sarkow skakade ofrivilligt på hufvudet vid tanken på den föreställningskonst, hvilken det svagare könet fått till vapen, när det gäller att kämpa mot våld och tyranni. Men han anförtrödde icke sina tankar åt vännen, hvilka svärmis och drömmar blickade efter den smärta gestalten tills den försvann i fjernan. Då återvända våra båda vänner till världshuset, der värdinnan väntade dem med mästerverven på sin landliga kokkonst.

Under måltiden var Luiz Antonio en uppsluppen glad och tycktes i salig glömska af sin jordiska tillvaro som en fjärrt fröjdja sig åt en flyktig solstråle, än sjönk han åter grubblande ihop, gnolande tynga klagande sänger för sig själf på sitt melodiska hemlandsspråk.

Hela byn hade emellertid kommit i rörelse i följd af de båda studenternas ankomst. En hvar ville se främlingarna och hoppades att af dem få några nyheter om revolutionen, hvars böljor, hur nära den stormande floden än brusade fram, icke hunnit beröra den lugna neiden. Följden vart också att gästnumret på världshuset hvarandra kväll var fullproppadt med människor och att värdin höstade en rikligare skörd än någonsin. På hans bön kommo de unge männen ned i världshuset för att tillfredsställa böndernas nyfikenhet och berättade för dem om revolutionen i Heidelberg, hvarvid den omständigheten att de själva suttit fångna icke minst bidrog till att förvärja dem deras ytterligt reaktionära åhörarskars förtroende.

Några dagar förflyto på samma sätt, men efter hand började Sarkow finna sin Leporellosten litet enförmig, helst han på denna aflägsna ort var i sånfall af alla underrättelser från sitt hem och sina vänner.

En vacker morgon ströfvade han litet missmodig omkring paviljongen. Han började göra sig själf förebåelser för att han inlätit sig på detta vidutseende äfventyr och funderade ifrigt på någon plan att förmå Luiz Antonio till att resa derifrån. Med en viss längtan blickade han genom gallergrinden utåt den till det rörliga statulivet ledande vägen, rå han plötsligt hörde hofslag af hästar och ögonblicket derpå såg en vagn närma sig, i hvilken en herre och en dam suto. Till sin stora förvåning och häpnad igenkände han snart i de båda åkande fröken von Herbingen och baron von Felsenck.

Sarkows hjerta började klappa högre, när han fick se sin älskade lärarinna i galanteriets mystiska vetenskap, och det föreföll honom som om en oemotståndlig magnet dragit honom till henne. Då fick han plötsligt ett lusigt infall. Han slog upp sin rokkrage, strök håret djupt ned i pannan och smög sedan tyst och obe märkt ut genom grinden. Med mossan i hand närmade han sig sedan med krökt rygg den sidan af vägen, der fröken von Herbingen satt. Med snöfländrande röst bad han om en almosa.

— Ge den stackars karlen något, baron, bad fröken von Herbingen.

Baronen kastade ut ett litet mynt, utan att ta någon vidare notis om tiggaren.

— Jag tackar, sade Sarkow. Men den sköna damen har väl också en almosa att ge åt stackaren. La dame des belles cousines låter

säkert icke förgäves be sig af den arme Jehan de Saintré, tillade han med sin naturliga röst.

Fröken von Herbingen såg ned på den förment tiggaren med ett uttryck af den största häpnad och förvåning. En purpursky drog hastigt öfver hennes ansikte, men sedan brast hon ut i ett skallande skratt.

— Dessa människors fräckhet är alldeles otrolig, muttrade baron Felsenck. Alltsedan den här gudlösa revolutionen började, tro de, att världen tillhör dem. Men man är väl nödsakad att ge karlen något, tillade han sakta. Han kunde annars hetsa sitt band på slottet.

Han tog upp ett nytt mynt ur sin börs och ville kasta det åt tiggaren.

— Den stackaren har begärt en skänk af mig, sade fröken von Herbingen, och han har rätt, till välgörenheten är en kvinnlig dygd.

Hon tog myntet ur baronens hand, sedan hon liksom i tankarne dragit af sig sin ena handske, och släppte nu både myntet och handsken i Sarkows mössa.

— Tack, tusen tack! utropade den förment tiggaren med sin snörande röst. Adjö till härnäst, vackra dam!

Trött af det snabba springandet för att hålla jemma steg med vägen, stannade Sarkow och förde handsken till sina läppar. Fröken von Herbingen, som hade vänt sig om i vägen såg denna rörelse. I nästa minut hade åkdonet försvunnit vid en krökning af vägen och Sarkow skyndade till trädgårdspaviljongen för att underrätta sina skyddslingar om gästernas ankomst.

— Min Gud, suckade fru von Wartenstein sorgset, hvad lyckans flygtiga ögonblick äro korta.

Sarkow berättade emellertid i största hast sitt möte med fröken von Herbingen och då fru von Wartenstein förskräckt förberdde honom hans oförsigtighet att förråda sin inkognito, svarade han skrottande:

— Jag är alldeles säker om att fröken von Herbingen icke skall förråda oss. Ni kan vara fullkomligt lugna, min nådiga, allt skall bli som förut, endast med den skillnaden att paviljongen nu får två skyddsvakter i stället för en. Men skynda er nu upp till slottet, min fru, ty gästerna äro trogen redan framme.

Han drog Luiz Antonio med sig och båda återvände till världshuset för att otåligt, ehuru med väsentligt olika känslor afbida morgondagen.

Sarkow hade icke misstagit sig, ty när de båda vännerna följande morgon i vanlig tid försigtigt spejande och lyssnande närmade sig paviljongen funno de redan fröken von Herbingen före sig hos fru von Wartenstein.

— Det här är då allt bra toktigt och obetänkt, samt, sade den sköna fröken skrottande, medan fru von Wartenstein och Luiz Antonio stodo der med nedslagna ögon, och förenadt med ganska nycklen fara för resten. Men romantiskt är det i alla fall och romantiken har en föunderlig makt öfver mig hvarhelst jag träffar på den i denna materiella värld och eftersom vi nu stå inför en fait accompli, så blir oss väl intet annat öfrigt än att hålla god min i elakt spel.

— Nå, jag visste väl det, utbrast Sarkow med belåten min.

— Vi visste det? frågade fröken von Herbingen och rynkade lätt ögonbrynen.

— Ja, jag visste att min nådiga lärarinna i livets romantiska poesi icke skulle ogilla hvad jag som lärtäktig discipel gjort.

— Jo, jo, så går det. Barnen växa oss öfver hufvudet. Romantiken, tillade hon med en suck driver väl upp prunkande blommor ur livets gråa stoft, men deras lifviga doft är giftig och kommer efter en kort berusning hjertat att stelna och dö.

— Och hvar håller baron Felsenck till? frågade Sarkow.

— Han sitter i andra ändan af parken och fiskar i en liten skogsback som flyter ned från bergen, svarade fröken von Herdingen skrottande. Jag inbillade honom nemligen att jag hade en alldeles galen passion för foreller och han förs icke lemna sin post förrän jag hemtar honom. För hvarje fångad forell har jag lofvat honom en handkys. Är icke detta också ett stycke romantik så god som någon annan?

— För detta pris, utbrast Sarkow, kunde jag bli i stånd att tåla med baronen och förklara de stackars fiskarne ett utrotningskrig.

— Man skall alltid belöna den goda viljan, gennådade den vackra fröken och lyfte liksom af en händelse sin hand, hvilken Sarkow genast förde till sina läppar. Sedan lade damen sin arm i hans och det unga paret företog en liten promenad i de skuggiga gångarna kring paviljongen.

När de kommit fram till den lilla gallerporten stannade Sarkow och yttrade:

— Här återsåg jag er först, och här förtro jag er en eldgare ton, fög mitt hjerta min lärarinna till mötes. Men här sänkte sig och en dyster skugga öfver mina ljusa förhoppningar. Baron Felsenck satt vid er sida. Han älskar er....

— Älskar! upprepade hon skrottande. Hvad språket ändå är fattigt som blott har ett enda ord för att beteckna en känslöskala som räcker från himlens strålände rymder ända ned till stoftets låga värld! Felsenck och kärlek! Hur komisk låter icke denna sammanställning! Och ändå är det sann. Ja, han älskar mig på sitt vis, som en knähus älskar sin egarinna. Han skulle känna sig lycklig om han blott finge sitta vid mina fötter och skulle icke knota om jag tillagade honom aldrig så mycket. Ett vänligt ord vore hans högsta belöning och han skulle bli ett viljelöst ting i mina händer. Men icke är väl kärlek en lämplig beteckning för en sådan slags tillgivenhet, som än väcker mitt medlidande och än narrar mig att skratta?

— Jag tackar, sade Sarkow. Men den sköna damen har väl också en almosa att ge åt stackaren. La dame des belles cousines låter

säkert icke förgäves be sig af den arme Jehan de Saintré, tillade han med sin naturliga röst.

Fröken von Herbingen såg ned på den förment tiggaren med ett uttryck af den största häpnad och förvåning. En purpursky drog hastigt öfver hennes ansikte, men sedan brast hon ut i ett skallande skratt.

— Dessa människors fräckhet är alldeles otrolig, muttrade baron Felsenck. Alltsedan den här gudlösa revolutionen började, tro de, att världen tillhör dem. Men man är väl nödsakad att ge karlen något, tillade han sakta. Han kunde annars hetsa sitt band på slottet.

Han tog upp ett nytt mynt ur sin börs och ville kasta det åt tiggaren.

— Den stackaren har begärt en skänk af mig, sade fröken von Herbingen, och han har rätt, till välgörenheten är en kvinnlig dygd.

Hon tog myntet ur baronens hand, sedan hon liksom i tankarne dragit af sig sin ena handske, och släppte nu både myntet och handsken i Sarkows mössa.

— Tack, tusen tack! utropade den förment tiggaren med sin snörande röst. Adjö till härnäst, vackra dam!

Trött af det snabba springandet för att hålla jemma steg med vägen, stannade Sarkow och förde handsken till sina läppar. Fröken von Herbingen, som hade vänt sig om i vägen såg denna rörelse. I nästa minut hade åkdonet försvunnit vid en krökning af vägen och Sarkow skyndade till trädgårdspaviljongen för att underrätta sina skyddslingar om gästernas ankomst.

— Min Gud, suckade fru von Wartenstein sorgset, hvad lyckans flygtiga ögonblick äro korta.

Sarkow berättade emellertid i största hast sitt möte med fröken von Herbingen och då fru von Wartenstein förskräckt förberdde honom hans oförsigtighet att förråda sin inkognito, svarade han skrottande:

SVARDSHUGGET.

Novellet med ryskt motiv, af Wilhelm Hagquist.

Löjtnant Ilja Kajsarov stod och betänkte sig.

Han befann sig utanför den judiske köpmannen Isak Lapinsky port. Det var midt på söndagen, och affären var stängd. Men Ilja kände till bakvägen och var alldeles säker att finna den förhålliga procentaren hemma i sitt näste.

Ilja var i penningförlägenhet. Hans affärer hade länge varit tilltrasslade, men på sista tiden hade han äfven börjat spela. Liksom den drunknande griper efter ett halmsstrå, hoppas den ruinerade finna sin räddning vid spelbordet, där stora summor så lätt byta ägare, och Ilja spelade högt, men endast med det resultat, att hans ekonomiska ställning blef yttermera förvärrad. Spelbordet skänkte honom endast ökade skulder — och spel-skulder äro hedersskulder. De måste punktligt betalas.

I natt hade han åter spelat, spelat som en vainsinnig, och förlorat, hela tiden förlorat. Till sist hade det nästan varit på trots han satsat ut för hvarje spel. Han ville liksom pröfva, hur länge oturen skulle så en-vist hålla i med att förfölja honom.

Någon gång måste väl spel-lyckan vända sig åt honom och då... då skulle Ilja afbryta spelet och rafa penningbögen med i sina fickor — kamraternas finge säga, hvad de ville.

Men spellyckan vände sig icke. Natten slöt med en ny spel-skuld på hela 1,000 rubel, och denna summa, som för Iljas förhållanden var rent svindlande, skulle — enligt öfverenskom-melse — betalas på måndagen, således redan i morgon.

Kunde han begära uppskof med betalningen? Nej, det förbjöd honom hans stolt. Kamraterna tycktes redan misstänka, att hans ställning var undergrädd, och att nu begära uppskof med betalandet af en spel-skuld, en hedersskuld, det vore det samma som att i kamraternas ögon gälla som en förolyckad.

Han måste ka pengarna till hvad pris som helst. Redan i dag måste han ha dem.

Isak Lapinsky hade pengar. Det fanns godt om sedlar och mynt i hans eländiga kyffe och han brukade låna ut till personer, som han kände eller visste vara i god samhällsställning. Visserligen ville han ha fullt säker borgen, men...

Ilja beslöt sig omsider för att bulta på bakvägen.

Dörren gläntades upp, och en pipig röst gnällde inifrån:

— Hvem är det?

— Det är jag, Ilja Kajsarov, kejsarlig officer.

— Ah, är det ni! Hvad vill ni?

— Jag behöver pengar. Haf godheten låna mig 1,000 rubel!

— Ett — — — — — sen — — — — — bel, svarade gubben stannande. Ett tusen rubel — — — — — Ni vill låna ett tusen rubel.

— Ja, jag vet, att ni kan hjälpa mig. Jag måste ovillkorligen ha 1,000 rubel i dag, nu genast.

— Ni måste ha ett — — — — — rubel.

— Ett tusen rubel! Ni vet inte, hvad ni säger, nådig herre. Ett tusen rubel! Det är mycket pengar.

— Jag besvär er, gör inga svårigheter! Jag vet, att ni disponera detta belopp många gånger om. Jag skall betala hederlig ränta.

— Hm... Hm... Hvad har ni för säkerhet?

Gubben tycktes börja bli medgörlig.

— Jag har en revers på beloppet, sade Ilja. Var god och se!

Ilja räckte gubben ett papper. Denne tog det och gick in i mediet. Då han lämnade dörren öppen på glänt, följde Ilja med in och stängde dörren efter sig.

Isak Lapinsky stod framme vid förstret och läste reversen. Då han hörde Ilja stänga dörren, spratt han förskräckt till och kastade en misstänksam blick på honom. Ilja, som ej kunde undgå att märka gubbens oro, tvingades att le, hvilket något lugnade Isak.

Efter slutad granskning af reversen räckte Isak Lapinsky den tillbaka till Ilja.

— Jag beklagar, sade han. Jag kan ej låna er den summa ni begär.

Iljas ansikte var likblekt.

— Duger inte reversen, frågade han. Är ej mitt officersnamn en fullgod borgen?

— Det är svåra tider, jämrade de gamle. Jag är en fattig man och har ej råd att förlora något. Inte för att jag har att befara, att ni inte skulle komma att återbetala lånet. Men hvarvänder ni er inte till er rika morbror, fabriksägaren Andreas Petroff? Han är mycket bättre istånd att hjälpa er än jag.

— Han skall nog hjälpa mig, sade Ilja. Men jag ville spara sedan han hade stora utgifter för min skull.

Ilja talade ej fullt sanning. Verkliga förhållanden var, att Iljas morbror icke alls ville veta af sin systerson. Han hade alldeles tröttnat på Iljas tilltrasslade affärer och förklarar sig icke vidare vilja lämna honom någon penninghjälp. Isak förstod också detta, men sade det oaktadt:

— Gå i alla fall till er morbror! Ni behöver ju bara begära hans namn på den här reversen. Med hans namn kanske jag möjligen kan hjälpa er med den summa, ni behöver.

Ilja var förfärligt blek. Han krämde ihop reversen, som han fått tillbaka, och vacklade mot dörren. Där stannade han.

Isak Lapinsky, sade han var icke obönhörlig! Jag behöver pengarna nu, just nu.

— Kan inte, kan inte, svarade gubben och rusade på hufvudet.

Ilja tog i dörrvredet. Hans panna var fuktig af kallsvett och hans knän darrade.

Plötsligt tog han ett steg fram, ref upp ett nytt papper ur byrån och utropade:

— Jag har varit hos min morbror. Se här hans namn! Men jag trodde ej jag skulle behöva använda det.

En triumferande listig glimt lyst i gubbens på sida spejande ögon. Han förstod, att denna nya revers var falsk.

Lapinsky tog emot reversen och gick till förstret med den. Han granskade den intresserad och kastade därefter en lång betydelsefull blick på Ilja.

— Ni skall få lånet, sade han slutligen och gick in i ett inre rum, tagande reversen med sig.

Efter en stund kom han ut igen och räckte en bundt sedlar till Ilja.

Denne tog emot sedelbuntten, utan att räkna igenom den. Han var alltjämt lika blek och hans häftiga andhämtning vittnade om den starkaste sinnesrörelse.

— Nej, sade han slutligen. Nej, behåll pengarna! Gif mig tillbaka reversen!

— Sådana dumheter, sade Isak. Ni vet inte hvad ni vill. Reversen ligger på säker plats därinne. Ni behöver ej vara rädd att någon får se den.

Ilja stod obestusad. Han syntes sveka, om han skulle fullfölja affären eller icke. Och då han hörde, att "reversen låg på säker plats", kastade Ilja en skygg blick på honom, hvilket den andre lätsade sig oberörd af.

Under sin svekan vid dörren började Ilja mekaniskt räkna igenom sedelbuntten.

— Hvad vill det här säga, ropade han plötsligt. Det är bara 500 rubel.

— Ja, mer kan jag ej gifva er på ett sådant papper, sade Isak menöst med en min, som nära nog syntes uttrycka förvåning öfver, att Ilja ej kunde fatta en så själfskrifven sak.

— Ni bnf, ni skurk, ropade Ilja. Ni tar emot en revers på 1,000 rubel och ger mig 500 rubel.

— Tyst, tyst, hviskade Isak. Man kan höra er från gatan. Ni bör inte vara angelägen om, att polisen lägger sig i den här historien.

— Gemene skurk, ropade Ilja, alldeles utom sig. Ge mig tillbaka reversen eller krossar jag skallen på er!

Men gubben flydde förskräckt in i det inre rummet och slog dörren i lås om sig.

Ilja rusade efter. Då han fann, att dörren gjorde motstånd, kastade han sig med all kraft mot densamma. Låset sprang sönder, och dörren fög upp.

Där inne stod gubben darrande i alla lemmar. Han hade gripit en gammal rostig revolver, och den höll han upp mot den instormande Ilja.

— Kom ej, kom ej, ropade gubben. Jag skjuter.

Iljas sabel fög ur slidan. Han såg revolverhanspannans, och fingrar på trycket. Han lyfte sabeln till ett hug.

Då, innan ännu hugget hunnit falla, sjönk gubben hand-löst till golvet och släppte i fal-let revolvern. Skottet brann af på golvet, men utan att göra någon skada.

Ilja fick brådtom att genom-söka alla lådor och smyghål, till slut, efter långvarigt letande, hittade han sin revers väl instucken i en gammal portfölj. Han ref ögonblickligen sönder den i små, små bitar, hvilka sedan kastades i en brinnande ka-min.

Under tiden låg gubben orörlig på golvet. Hans pergamentslika grå ansiktshy hade antagit en vagxul färg, och de darrande magra händerna hade fått en förut saknad fasthet.

Ilja såg förstulet på honom och beredde sig att gå sin väg.

När han kom ut i yttre rummet var emellertid detta fullt med folk. Knallen af det aflösade skottet hade hörts ut på gatan, och nyfikna hade genast strömmat till.

— Mördare, mördare, mumla-des det ur folkhoppen mot Ilja som ännu bar sin blottade värja i handen.

Och ett par polismän, som kommo tillstådes, antecknade Iljas namn och anställning.

Isak Lapinsky var verkligen död. Obduktionsprotokollet utvisade hjärtförlämnung som dödsorsak. Antagligen hade han dött af skrämsel, då Ilja lyft sabeln mot honom.

Ilja blef stild inför rätta och kunde obefött komma ifrån att han åtminstone varit vållande till den gamle procentarens död.

Aklagaren ville rent af ha honom fälld för mord och hade ett lysande tillfälle att utveckla sin bevisföringsförmåga.

— Den anklagade, sade han, lyfte sabeln mot Isak Lapinsky. Hade hugget träffat, hade Isak Lapinsky sannolikt dött därpå. Nu dog Isak Lapinsky, innan hugget träffade. Således: Isak Lapinsky skulle ha blifvit mördad, om han ej dött.

Redan med stöd af dessa fakta ansåg sig åklagaren kunna yrka ansvar för mordförsök. Men i realiteten förelåg ett fullföljdt mord. Sabeln höjdes i afsikt att döda. Det framgick af, att den öfverfallne sökte försvara sig med en revolver. Icke griper en gammal man, till revolver utan att vara öfverfallen? Nu dog emellertid Isak Lapinsky af blott skrämsel öfver att se sabeln lyftad mot sig. Den anklagades vapen var sålunda i alla hän-delser dödade. Afsikten, hand-lingen och resultatet var detsamma som om ett mord verkligen förfäts. Sabeln var höjd i afsikt att döda, och öfverfallet dog af sabeln höjdes. Hvad vore det för skilnad mellan denna tilldragelse och ett mord?

Aklagaren underlät ej heller att påpeka betydelsen af de rubelsedlar Ilja vid tillfället bar i sin hand. Han ville göra det tro-ligt, att här var fråga om ett rånmord.

Ilja hade mycket svårt att för-svara sig. Han berättade om re-versen, som Isak endast belånat till hälften, men åklagaren ville ej sätta to därtill, då reserven ej kunde företes.

Rättens medlemmar togo sig en allvarlig funderare. Fallet hade onkneligen sina sidor, och den anklagade kunde mot sitt bestridande ej fullt öfverbevisas om vare sig rån eller mordförsök.

Emellertid blef Ilja Kajsarov struken ur rullorna — om det var på grund af tilldragelsen hos Isak Lapinsky eller emedan han ej kunde honofera sina spel-skulder, det svaivar man i okunnig-het om.

Det är bra föregjligt med min mag; han kan tyvärr inte spela kort.

— Det är väl ingenting att be-klaga, tvärtom, tycker jag.

— Ja, men se han spelar ändå.

Svensk Bokhandel.

ADELER, MAX. Professor af	30
ALMQUIST, C. L. J. Skållnora	18
BEGRAFNINGAR. ENTREPRE	10
NORENS AFVENTYR.	10
BILDER UR LIVET. Penn-	10
teckningar.	10
BJORLIN, GUSTAF. Fästet på	15
Brannefela.	15
BUBBLOR. Skildringar af öl-	25
lufsfärfattare. 128 sidor.	25
BUNTAN, JOHN. Kristens och	10
Kristinas resa genom världen	10
till den saliga evigheten, fram-	10
ställt såsom sed i en dröm.	10
Med öfver 100 illustrationer.	10
348 stora kvartssidor.	10